

Sygn. akt II Ka 117/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2019r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Wilczewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale Andrzeja Dybki Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Koninie

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2019r.

sprawy **A. L.**

oskarżonego z art.278§1k.k. w zw. z art.12k.k. i art.64§2k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 21 grudnia 2018r. sygn. akt II K701/16

I. Uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. L. i na podstawie art.17§1pkt6k.p.k. w zw. z art.45§1k.w. umarza postępowanie karne wobec oskarżonego o przypisany mu w punkcie III czyn z art.119§1k.w. oraz o przypisany oskarżonemu w punkcie IV czyn, przyjmując, że wartość skradzionych przedmiotów nie przekraczała kwoty 500zł i przyjmując kwalifikację prawną tego czynu z art.119§1k.w.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. G. kwotę 516,60zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

III. Kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

Agata Wilczewska

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Koninie w sprawie o sygn. akt II K 701/16 w punkcie III wyroku z dnia 21 grudnia 2018r., uznał oskarżonego A. L. za winnego tego, że w dniu 26 kwietnia 2016r. w K., przy ul. (...)

w sklepie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z H. K. (1), dokonał kradzieży artykułów spożywczych i przemysłowych o wartości 363,55 złotych,

w ten sposób że wkładali do koszyka artykuły spożywcze i przemysłowe na terenie sklepu, po czym jedna z osób przekładała towar znajdujący się w koszyku do czarnej torby i przechodziła przez linię kas, nie uiszczając opłaty za towar znajdujący się w torbie, a druga osoba wkładała inny towar do koszyka

i podchodziła do kasy celem uregulowania należności za ten towar, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o., tj. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 119 § 1 k.w. Sąd wymierzył oskarżonemu grzywnę w kwocie 300 zł. Ponadto w punkcie IV wyroku Sąd uznał oskarżonego A. L. za winnego tego, że w dniu 26 kwietnia 2016r. w K. przy ul. (...) w sklepie (...), działając wspólnie i w porozumieniu

z nieustaloną osobą, zabrał w celu przywłaszczenia artykuły spożywcze

i przemysłowe wartości 978,14 złotych, w ten sposób, że wkładał do koszyka artykuły spożywcze i przemysłowe na terenie sklepu, po czym po przełożeniu towaru z koszyka do czarnej torby inna nieustalona osoba zabierała torbę i przechodziła przez linię kas, nie uiszczając opłaty za towar znajdujący się w torbie, czym działał na szkodę sklepu (...) Spółka z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany za podobne przestępstwo umyślne w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo kradzieży, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. W punkcie V wyroku Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. G. kwotę 1.239,84 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. W ostatnim punkcie wyroku Sąd zwolnił oskarżonych, w tym oskarżonego A. L. od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania, natomiast w części uniewinniającej kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Apelację od wyroku złożył obrońca oskarżonego A. L., zaskarżając go w całości.

W oparciu o art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., zaskarżonemu orzeczeniu obrońca zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na dowolnym przez Sąd przyjęciu, że oskarżony A. L. popełnił zarzucany mu czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., podczas gdy brak jest obiektywnych i jednoznacznych dowodów, świadczących o winie oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania;
2. błąd w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na dowolnym przez Sąd przyjęciu, że A. L. wspólnie i w porozumieniu z H. K. (1) dokonał zarzucanych mu czynów, podczas gdy wnikliwa i prawidłowa analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie przeczy takiemu ustaleniu;
3. błąd w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na dowolnym przez Sąd przyjęciu, że pomiędzy oskarżonym A. L., a H. K. (1) istniało porozumienie, co do popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy z okoliczności faktycznych oraz zgromadzonego materiału dowodowego w niniejszej sprawie, wynikają twierdzenia przeciwne, w szczególności brak jest podstaw do przyjęcia, że pomiędzy A. L., a H. K. (1) istniało jakiegokolwiek porozumienie, co do popełnienia zarzucanego czynu oraz, że oskarżony A. L. wiedział o zamiarze popełnienia czynu zabronionego przez H. K. (1);
4. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, bez jego wszechstronnego rozważenia w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego, w szczególności błędną ocenę monitoringu, zeznań przesłuchanych w sprawie świadków oraz wyjaśnień oskarżonych, co doprowadziło Sąd orzekający do niesłusznych wniosków, iż A. L. swoim zachowaniem wspólnie i w porozumieniu z H. K. (1) wypełnił znamiona zarzucanego mu przestępstwa;
5. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego (zasada in dubio pro reo);
6. obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 k.p.k., polegającą na pominięciu istotnych okoliczności sprawy i oparciu ustaleń faktycznych na dowolnie wybranej części materiału dowodowego, co spowodowało dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych następnie za podstawę wyroku.

W oparciu o powyższe zarzuty, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Ponadto obrońca wniósł o zasądzenie na rzecz adwokata M. G. kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. L. z urzędu, bowiem nie zostały one uiszczone w żadnej części.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje :

Apelacja obrońcy okazała się częściowo zasadna i celowa.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że przypisany oskarżonemu czyn z art.119§1k.w., którego oskarżony miał się dopuścić działając wspólnie i w porozumieniu z H. K. (1) na szkodę (...) sp. z o.o. został popełniony w dniu 26.04.16r.

Zgodnie natomiast z przepisem art.45§1k.w., w brzmieniu obowiązującym od dnia 1.06.17r., karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu.

Ponieważ od dnia 26.04.16r. upłynęły już trzy lata. Po wydaniu przez Sąd I instancji wyroku w niniejszej sprawie nastąpiło przedawnienie karalności czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie III, stad zgodnie z art.17§1pkt6k.p.k. postępowanie karne o ten czyn należało umorzyć, uchylając wyrok Sądu I instancji w tej części.

Jeżeli chodzi natomiast o przypisany oskarżonemu w punkcie IV czyn z art.278§1k.k. w zw. z art.64§1k.k., to Sąd odwoławczy zauważa, że ustalona wartość skradzionych przedmiotów na szkodę (...) sp. z o.o., to wartość wynikająca z zsumowania cen wszystkich przedmiotów ujawnionych w tym dniu w bagażniku samochodu należącego do oskarżonego, a które zostały zidentyfikowane jako pochodzące z tego sklepu. Przy czym co istotne oskarżonemu przypisano działanie wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą – kobieta ubraną w ciemna kurtkę. Przy czym to ta inna nieustalona osoba miała, zgodnie z ustaleniami Sadu I instancji wynieść cały ten towar ze sklepu.

Zdaniem Sądu odwoławczego w niniejszym przypadku nie da się w oparciu o ujawnione dowody jednoznacznie stwierdzić, że wszystkie przedmioty ujawnione w bagażniku samochodu oskarżonego, a zidentyfikowane jako pochodzące ze sklepu (...) zostały skradzione przez oskarżonego. Nawet tylko w porozumieniu z inną nieustaloną osobą. Ustalono bowiem, że za jakieś artykuły wynoszone ze sklepu (...) przy kasie płaciła zarówno H. K. (1), jak i nieustalona kobieta w ciemnej kurtce. Nie ustalono jakie to były przedmioty i jaka była ich wartość. Nie można wykluczyć, że jakieś przedmioty ujawnione w bagażniku samochodu wyniosła ze sklepu (...) dokonując za nie zapłaty bądź nie H. K. (2), która jednak wobec istniejących wątpliwości w tym zakresie została uniewinniona. W bagażniku samochodu mogły się też znajdować jakieś przedmioty za które zapłaty dokonała ta inna nieustalona kobieta czy zapłaty dokonał oskarżony. Mając na uwadze te wątpliwości, również w świetle faktu, że sprawcy działali za każdym razem z zamiarem kradzieży przedmiotów, których wartość nie przekracza wartości granicznej przyjętej dla odpowiedzialności za wykroczenie, należało na korzyść oskarżonego A. L. przyjąć, że wartość przedmiotów skradzionych w dniu 26.04.16r. w sklepie (...) przez oskarżonego A. L. również nie przekraczała kwoty 500zł, która zgodnie z przepisem art.119§1k.w. w brzmieniu obowiązującym od 15.11.18r. rozgranicza odpowiedzialność za przestępstwo i wykroczenie w przypadku kradzieży.

Dlatego Sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok również w części skazującej oskarżonego w punkcie IV i przyjmując, że wartość skradzionych przedmiotów nie przekraczała 500zł oraz przyjmując kwalifikację prawną tego czynu z art.119§1k.w., zgodnie z art.17§1pkt6k.p.k. w zw. z art.45§1k.w., wobec upływu trzech lat od chwili tego czynu, który również popełniony został 26.04.16r., umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego z uwagi na przedawnienie karalności tego czynu.

Reasumując zgodne z art.437§1i2k.p.k. Sąd odwoławczy orzekł jak

w wyroku.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł zgodnie z art.634k.p.k. w zw. z art.632pkt2k.p.k. obciążając nimi Skarb Państwa.

Na podstawie § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714), Sąd zasądził na rzecz adw. M. G. kwotę 516,60zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

SSO Agata Wilczewska